

DE RAAD VAN BEROEP VOOR DE DIRECTE BELASTINGEN TE ZWOLLE;

Gezien het op 20 December 1948 ingekomen beroepschrift van X te Z tegen de beschikking van den Inspecteur der Belastingen te Y, d.d. 22 November 1948, waarbij de hem opgelegde navorderingsaanslagen in de Inkomstenbelasting over de belastingjaren 1942, 1943 en 1944 werden gehandhaafd met verlaging van de toegepaste verhooging van 100% op 75%;

Gezien het verzoogschrift van den Inspecteur voornoemd;

Gehoord dezen alsmede appellant en A, candidaat-notaris te Z, in 's Raads vergadering van 29 November 1950;

Overwegende dat blijkens de gedingstukken en het verhandelde ter vergadering van den Raad de navolgende feiten vaststaan:

dat appellant voor en in 1940 twee winkels in dameshoeden exploiteerde te Z en te Y, waarvan de laatstbedoelde in 1944 door brandbommen werd vernield, waarbij een groot gedeelte van zijn boekhouding is verloren gegaan;

dat appellant daarnaast sedert 1939 een handel in antiek heeft uitgeoefend, waarvan hij geenerlei boekhouding of aantekeningen heeft gehouden;

dat de vaststelling van de inkomens van appellant en van zijn bedrijfswinsten voor de Ondernemingsbelasting gedurende de oorlogsjaren slechts kan geschieden door vermogensvergelijking, welke methode door beide partijen wordt toegepast;

dat de Inspecteur aldus de inkomens van appellant over de jaren 1941 t/m 1944 heeft bepaald op resp. f. 9.244,-- , f. 19.072,-- , f. 20.935,-- en f. 12.211,-- , en de bedrijfsopbrengsten voor de Ondernemingsbelasting over de belastingjaren 1942 t/m 1945 op resp. f. 8.000,-- f. 18.000,-- f. 20.000,-- en f. 11.700,--.

dat appellant de inkomens over de jaren 1941 t/m 1944 wil zien bepaald op resp. f. 6.744,-- , f. 12.072,-- f. 13.935,-- en f. 10.065,-- en de bedrijfsopbrengsten voor de Ondernemingsbelasting over de belastingjaren 1942 t/m 1945 op resp. f. 5.500,-- f. 11.000,-- , f. 13.000,-- , en f. 9.600,--;

Overwegende dat het geschil tussen partijen betreft drie vragen, te weten: a. de bedragen, waarop de privé-uitgaven van appellant gedurende de oorlogsjaren zijn te stellen; b. of appellant aan zijn oudste zoon een schenking heeft gedaan en zoo ja, tot welk bedrag, en c. de grootte van het bedrag, waarvoor appellant gedurende de oorlogsjaren antiek heeft aangekocht;

Overwegende ten aanzien van a:

dat de Inspecteur het bedrag der privé-uitgaven gedurende de jaren 1940 t/m 1945 heeft geschat op gemiddeld f. 4.000,-- per jaar, terwijl appellant zijn privé-

uitgaven gedurende die jaren schat op resp. f. 2400,--, f. 2500,--, f. 3000,--, f. 3000,--, f. 3500,--, en f. 3500,--;

dat het gezin van appellant bestond uit zes personen en vaststaat, dat appellant schenkingen heeft gedaan aan de illegaliteit, terwijl het van algemeene bekendheid is, dat de kosten van levensonderhoud gedurende de oorlogsjaren sterk gestegen zijn;

dat de Raad op grond van een en ander de overtuiging heeft bekomen, dat de Inspecteur het bedrag der privé-uitgaven niet te hoog heeft geschat;

Overwegende ten aanzien van b:

dat bij een onderzoek door den Rijksaccountantsdienst ten huize van appellant aanvankelijk drie ten name van minderjarige kinderen van appellant staande spaarbankboekjes, op elk waarvan f. 2000,-- gestort was, aanwezig bleken te zijn;

dat vervolgens nog een vierde spaarbankboekje, waarop eveneens f. 2000,-- gestort was, staande ten name van appellants oudste minderjarige zoon tevoorschijn kwam;

dat het voor de hand lag, dat appellant aan elk zijner vier minderjarige kinderen een gelijk bedrag geschonken zou hebben, doch appellant stelt, dat het op het boekje van den oudsten zoon gestorte bedrag in tegenstelling met de op de andere boekjes gestorte bedragen, niet was een schenking van hem, doch bestond uit gelden, die de oudste zoon had overgespaard uit het door dezen in Duitsland, toen hij daar te werk gesteld was, verdiende salaris;

dat de Inspecteur heeft aangenomen, dat onder de op het spaarbankboekje van den oudsten zoon gestorte f. 2000,-- een bedrag van f. 500,-- aan besparingen kan zijn begrepen en de overige f. 1500,-- heeft aangemerkt als een schenking van appellant aan diens zoon;

dat appellant op geenerlei wijze aan den Raad aannemelijk heeft weten te maken, dat zijn oudste zoon uit verdiend salaris meer dan f. 500,-- zou hebben bespaard en den Raad mitsdien van oordeel is, dat de Inspecteur mocht aannemen, dat appellant een bedrag van f. 1500,-- aan diens zoon had geschonken;

Overwegende ten aanzien van c:

dat zoowel de Inspecteur in zijn verzoekschrift als appellant in de uiteenzetting van zijn raadsman ter vergadering van den Raad er van uitgegaan zijn, dat de waarde per 1 Mei 1940 van het op dat tijdstip bij appellant aanwezige antiek is te stellen op f. 6000,--;

dat de Inspecteur in het begin van 1946 het antiek, dat appellant toen bezat, heeft doen taxeren door den deskundige B, die daaraan een waarde toekende van f. 52.340,--;

dat voorts in het verzoekschrift, uitgaande van de bij de laatstgemelde bedragen, een berekening wordt gemaakt, welke leidt tot de slotsom, dat appellant in

het tijdvak 1 Mei 1940 - 1 Januari 1946 voor een bedrag van f. 20.246,-- aan antiek heeft aangekocht;

dat appellant daartegenover heeft aangevoerd dat hij volgens een door hem uit zijn herinnering opgemaakte lijst van aankopen van antiek in de oorlogsjaren niet meer heeft aangekocht dan voor f. 6385,--, alsmede dat de door hem in 1943 geraadpleegde deskundige C tot een veel lager bedrag kwam dan de deskundige B;

dat de achteraf door appellant uit zijn herinnering opgemaakte lijst geen voldoende objectieve waarde bezit om daaraan in dezen betekenis toe te kennen;

dat appellant de deskundigheid en betrouwbaarheid van den taxateur B niet in twijfel heeft getrokken en tegen het systeem van de berekening van den Inspecteur geen bezwaren heeft ingebracht;

dat de Raad voor het onderhavige geval, waar het gaat over de waarde per 1 Januari 1946, van het toen aanwezige antiek, meer waarde toekent aan de taxatie, die in het begin van 1946 is geschied, dan aan het oordeel van een in 1949 geraadpleegden deskundige;

dat voor den Raad mitsdien voldoende aannemelijk is gemaakt en is komen vast te staan, dat de Inspecteur het bedrag, waarvoor appellant in de oorlogsjaren antiek heeft aangekocht, niet te hoog heeft bepaald;

Overwegende dat, nu alle door appellant ingebrachte bezwaren ongegrond zijn bevonden, de beschikking van den Inspecteur behoort te worden gehandhaafd;

Beschikkende op het beroep.

Handhaaft de beschikking van den Inspecteur.

Gedaan te Zwolle bij de Heeren Mr. J.C.Th. Resius, plv. Voorzitter, Mr. J.G. Nysingh, Lid, en J.C. Tjeenk Willink plv. Lid, in bijzijn van den Secretaris, Mr. P. Kapteyn, den negen en twintigsten November 1950.

(get.) J.C.Th. Resius, Voorzitter.

(get.) Kapteyn, Secretaris.

Voor afschrift, De Secretaris van de Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Zwolle,

(get.) Kapteyn.